

OSTARKUA¹ ETA MARIA

Ipiñiko dot odeyetan jarri neban neure
arkua, eta nire eta lurraren arteko
alkartasunaren ezangarria izango da,
Genesis-ko IX-en kap-ko 13-en ber.^a

Izar guztien Erregeak len
Irago daben tokia,
Arturik orain ¿zer dakarguzu
Ostarku arro jagia?
¿Zer dakarguzu aín apaindurik
Zazpi kolorez jantzia,
Eguzkiari aurre aurrean
Zeiñ andiago jarria,
Zeu ete zara goi-beietan gaur
Bietan agintaria?

¿Zer dakarguzu zabalduagaz
Alde batetik bestera,
¡O! arku guztiz pozgarrizkoa
Bandera baten antzera?
Neurri bagako urdin artetik
¿Zer dakarguzu lurrera,
Ango gerrari bildurgarriak,
Loturik lege batera,
Ete zatorkuz bake gozo bat
Guztíoi iragartera?

¿Nondik ta nora sortuten zara
Ekach burruken artean?
¿Nolan burua ipinten dozu
Goiko izarren parean?
Ta ¿zelan anka luzeok barriz
Idigi orrenbestean,
Mendi altuak, ibar zabalak,
Arturik euren artean,
Ete nai dozu mundu au bere
Zapaldutea oiñpean?....

Ez dakit nik zer, nai dozun baña,
Eltzen zu orren altura,
Ikusitean, pentsamentu bat
Etorriten jat burura;
Ete zarean eskallaren bat
Igo dagigun Zerura,
Soñu gozoak, kantu ederrak,
Entzuten diran lekura,
Emengo negar danak largauta,
Betiko Erri dontsura.

(1) Arco iris.

Mutill chikicho nintzan denporan,
 Urteten ziñanean zu,
 Zerueratik jasten ziñala
 Entzun da neban sinistu,
 Neure laguncho ara joanak
 Ziranak gozoz asetu,
 Zure gañetik oi zireala
 Lur onetara bašatu,
 Ango pastelak gure artean
 Egite arren zabaldu.

Zenbat alditan, arku maitea,
 Nai neban zure azpiti,
 Iragotea ikuste arren
 Zer ziñan beste aldeti;
 Atsegiñ au nik, baña eneban
 Jarichi eta ez euki,
 Ezautu neban zuziñeala
 Nire aldean nagusi,
 Ordurik ona agaitik deusut
 Beti chapela erantzi.

Ordutik ona beti zachataz
 Oso gogoangarria,
 Gomutetan jat zu ikustean
 Iñozentien aldia;
 Urte areetan aiñ neutsun bada
 Gura izate andia,
 Gañera uste nik neutsulako
 Zu ziñeala zubia,
 Aingeruchoen olgantzetako
 Tramanku makur jarria.

Onetariko ameschoetan
 Zoro bat legeche zuri,
 Egoten nintzan noz aterako
 Zinean begira zoli,
 Odei torreak jagitea zan

Beti niretzat pozgarri,
 Ikuste arren azkenean zu
 Guztien garaipenlari,
 Erakusteko zelan on utsa
 Zinchakon mundu danari.

¡A! badakit nik Jaunak zer eban,
 Baten zugaitik azaldu,
 Noeri Berak adierazo
 Eta zer eutsan agindu;
 Ak esan eutsan zerua odeiz
 Egiten beban estaldu,
 Bere ta gure bitartekotzat
 Jarriten ziñeala zu,
 Ez ebalako urez mundurik
 Barriro egin nai ondatu.

Jarrai egizu zeure lanean,
 Arku mesedelaria,
 Atsegiñduaz ichasoetan
 Larri dabillan ontzia;
 Trumoi, oñeztu artetik barriz
 Asten danean arria,
 Labore-frutak galdu gurarik
 Berealañe arpegia,
 Zuk atera ta ¿ez dozu nasai
 Ipinten nekazaria?

Errazoiagaz, bertsolariak
 Alabau zaitu egiten,
 Achurlariak ¡o! zenbat bidar
 Zaituzan bedeinkatuten,
 Ichas-gizonak abegi onaz
 Beti ta beti artuten,
 Arbolapean zuk noz urtengo
 Euriaz danak aurkitzen,
 ¿Ez dau kantetan zu agertzean
 Bere bidean jarraitzen?

Baita nik uste, inoz izan dot
 Arku alabagarria,
 Eta zarean gizon andien
 Buruko edergarria;
 Kriaturentzat baña, zu zara
 Askozaz aziegia,
 Zarealako Jaungoikoaren
 Eskuko egiñ andia,
 ¿Ausaz bazara koroe orde
 Berak nozbaiten jantzia?

Ez, orrenbeste, auñe zara zu,
 Kantau nai badot egia,
 Zu zara bada, Andra andi baten
 Irudi garbi garbia;
 Añe dalako zeru ta lurren
 Arteko bakelaria,
 Bera dalako Jaungoiko eta
 Gizonen maitegarria,
 Bataren Ama, eta bestien
 Gurasoa dan Maria.

Zure lana da beti poztzea
 Ekachaznaigabetua,
 Bete betean zaitu Mariak
 Irudi berarizkua,
 Ari bere guk deitzen deitsagu
 Zuri legeche Ostarkua,
 Baña zu zara koloreagaz
 Bakarrik egiñdakua,
 Bestea barriz eskallara bat
 Zerura egiazkua.

FELIPE ARRESE TA BEITIA.

Ochandion, 1893-ko Mayatzean.

